

Citykerk het Steiger, sint Dominicus, Rotterdam.

MIJMERINGEN BIJ EEN VENSTER.

De gehele achterwand in deze kerk wordt ingenomen door een groots kleurenvenster van glazenier Berend Hendriks. Honderdvijftig vierkante meter glas-in-beton. De kunstenaar gaf er zelf een naam aan: "DE UITTOCHT" noemde hij het.

Uittocht – uit wat? Uittocht – waar naar toe?

Uittocht – van wie? Uittocht – waarom?

Natuurlijk doet het denken aan het bijbelse verhaal over het volk van de Joden, dat wegtrok uit de slavernij, een door God gegeven toekomst tegemoet. Maar is dat alles?

Soms zingen wij: *"Ik zag een wonderlijke stroom van zuiver water in mijn droom. Het bruiste in een stad van goud – een stroom van leven en behoud"*. Het venster verbeeldt zo'n wonderlijke stroom: golven van mensen, trekkend door stad en land; over toppen en door dalen; door duisternis en licht; in heden, verleden en toekomst. Een rivier van leven, van mensen, een stroom, waarvan ook wij deel uitmaken.

Is dat waar? Is al ons menselijk gedoe en gepruts dan niet zinloos, maar doelgericht?

Het venster houdt met al zijn lichtkracht vol, dat wij op weg zijn naar een goede toekomst, een land van licht en vrede, een Godsgeschenk. Hoe verder de mensenstroom vordert op haar weg door de eeuwen, des te duidelijker worden de figuren omstraald door gouden licht, dat blijkbaar oplicht uit de stad-van-beloofte, het hemelse Jerusalem – het hemelse Rotterdam – waar het goed is voor eenieder, jong en oud, arm en rijk, autochtoon en allochtoon, vriend en vreemdeling – om er te leven.

Maar het venster zou niet écht Rotterdams zijn, als het niet óók liet zien, dat je er wel voor moet werken, wil de vredige stad wat worden. Een touwladder hangt midden in de golvende massa – je kunt langs de knopen naar boven klimmen. Maar dat is best zwaar werk, wist iedere havenarbeider.

Overigens heeft de kunstenaar ook dat hemelse Jerusalem in kleuren proberen te vangen. Het glas-in-beton raam vóór in de kerk, bij het orgel, geeft die gouden stad weer – huizen, die zich weerspiegelen in grachten met levend water. Over de stad hangt een bruidssluier: want God bemint ons, zoals een bruidegom zijn bruid liefheeft.

En laten we het de Amsterdammer Berend Hendriks maar niet kwalijk nemen, dat

hij – midden in het hart van Rotterdam – de contouren van Amsterdam genomen heeft als beeld voor dat hemelse Jerusalem.....

Het grote raam van de Uittocht ziet uit op het noorden. De kleuren zijn het mooist op een zonnige morgen in mei, als het strakke blauw van de wolkeloze lucht de achtergrond van het venster schildert. Achter en door het kleurenspeel van het raam – achter en door de stoet van mensen die met vallen en opstaan, proberen een weg naar licht en vrede te vinden – achter en door verleden, heden en toekomst, – achter en door alles wat bestaat en leeft – schijnt het LICHT: van oudsher het symbool voor de Onnoemelijke, die wij “God” noemen. God is aanwezig in alles en iedereen en God heeft het laatste woord van licht en vrede, voor alles en iedereen. Niet het felle licht van de stralende zon schijnt door het venster, maar het rustige, blauwe licht van het noorden.

En achter het venster van het hemelse Jerusalem, bij het orgel, gaat de zon onder en valt het zacht-gouden licht op de banken van de kerk. Alsof dat licht wil zeggen: *“Er is hoop op eeuwige rust, eeuwig licht, eeuwig leven, eeuwige vrede. Er is hoop op God en Zijn stad-van-vrede”*.

Leo Raph. A. de Jong o.p.

14 mei 2018.

Op de achtenvijftigste verjaardag van deze kerk.

=====